

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma: 2.Pf.20.328/2020/4.

A felperes: felperes neve,felperes címe

A felperes képviselője: Dr. Czeglédy és Társai Ügyvédi Iroda, címe; ügyintéző:
Jogi_képviselő1 ügyvéd

Az alperesek:

I.r. alperes neve, I.r. alperes címe I. rendű

II.r. alperes neve., II.r. alperes címe II. rendű

Az alperesek képviselője:

Balsai Ügyvédi Iroda, címe, ügyintéző: Jogi_képviselő2 ügyvéd, az I-II. rendű alperesek
képviselésében

A per tárgya: sajtó-helyreigazítás

Az elsőfokú bíróság: Fővárosi Törvényszék

A fellebbezéssel támadott határozat száma: 31.P.20.246/2020/11.

í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét azzal a pontosítással hagyja helyben, hogy az elsőfokú bíróság ítéletében meghatározott közlemény és helyreigazítás közzétételére az I. rendű alperes köteles, továbbá a helyreigazítást a ... napján megjelent „...” című cikk vonatkozásában kell közzé tenni.

Kötelezi a II. rendű alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 10.000 (tízezer) forint + áfa másodfokú perköltséget.

Kötelezi a II. rendű alperest, hogy a Magyar Államnak külön felhívásra 48.000 (negyvennyolcezer) forint fellebbezési illetéket fizessen meg.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte alperest, hogy tegye közzé 5 napon belül a ... internetes oldalon 24 órán keresztül „Helyreigazítás: felperes neveről valótlanságot híreszteltünk” közleményt, egyidejűleg erre kattintással tegye elérhetővé a ... napján „...” című cikket, és a cikk címe alatt, a lead felett, tegye közzé azonos betűméretben, és betűtípussal kommentár nélkül – mindaddig, amíg a cikk elérhető, de legalább 30 napig – az alábbiakat

„Helyreigazítás:

A cikkben valótlanul híreszteltük, hogy felperes neve hetek óta zaklatja a munkatársnőjét, valótlanul híreszteltük, hogy egy bevásárlóközpontban kétszer is rajtaütött, megérintette. A valóságban két alkalommal találkoztak egy bevásárlóközpontban és egyszer érintette meg.”

[2] Kötelezte a II. rendű alperest, hogy fizessen meg 15 nap alatt a felperes javára 40.000 forint + áfa perköltséget, valamint fizessen meg a Magyar Állam javára külön felhívásra 36.000 forint eljárási illetéket.

[3] Ítéletének indokolásában hivatkozott az Alaptörvény IX. cikk (2) és (6) bekezdésére, az Smtv. 4. és 10. §-ára, valamint a 12. § (1) bekezdésére, a Pp. 495. § (1) és (2) bekezdésére, a 496. § (1) bekezdésére, továbbá a Kúria PK 12., 14., valamint 15. számú állásfoglalásaira.

[4] Rögzítette, hogy az alpereseket terhelte a cikk azon sérelmezett állításainak igazolása, miszerint a felperes hetek óta zaklatja tanú, és egy bevásárlóközpontban kétszer is „rajtaütött”, megérintette. A per adatai alapján megállapította, hogy a felperes véletlenül találkozott a tanúként meghallgatott tanú egy bevásárlóközpontban, ezt követően a tanú vette fel a kapcsolatot a felperessel, a tanú jelölte be a felperest a Facebookon ismerősének. Álláspontja szerint egy hivatalos munkakapcsolat kezdeményezése köztudottan nem a Facebookon, nem magánlevelezésben történik. A tanúnak lehetősége volt a felperes ... hivatalos e-mail címére írni és az általa megjelölt témákkal kapcsolatos megbeszélésre időpontot kérni. A tanú ... és ... között a felperes magánjellegű üzeneteire válaszolt, a válaszaiban rendszeresen ún. szmájli jeleket küldött, amikből nem lehet arra a következtetésre jutni, hogy a tanú a levelezést kellemetlennek, vagy tolaodónak tartotta volna. Amennyiben a tanú a levelezést nem kívánta, vagy számára az kellemetlen lett volna, a felperes üzeneteit figyelmen kívül, illetve válasz nélkül hagyhatta volna, vagy jelezhetette volna, hogy csak szakmai kérdésekben kívánja a beszélgetést. A tanú által írtakból nem lehet arra következtetni, hogy a felperessel való beszélgetést, az írásbeli kapcsolatteremtési kísérletét kellemetlennek, tolaodónak, vagy zavarónak tartotta. A levelezés alapján arra lehet következtetni, hogy a felperes részről személyes találkozóra invitáló közeledési kísérlet történt, amit a tanú nem utasított vissza. A tanú azon előadását, miszerint a felperes az ... épületében is kezdeményező magatartást tanúsított vele szemben, nem látta igazoltnak.

[5] A Facebook levélváltás alapján nem találta bizonyítottnak azt, hogy a felperes zaklatta a tanút. A tanú a felperes írásaira ...-tól már nem válaszolt és a felperes négy nappal később, ... napján maga is abbahagyta az üzenetküldést. Bár ez alatt a négy nap alatt a felperes üzenetei már kéretlenek voltak, azonban az előzményekre figyelemmel ez nem tekinthető zaklatásnak, tekintettel az üzenetek tartalmára, az érintett időszak hosszára is. Az a körülmény, hogy a bevásárlás során történt második, véletlen találkozás alkalmával a felperes megérintette a tanú vállát és szóban ismételt találkozóra invitálta – a tanú nem elzárkózó, hanem lehetséges válaszára tekintettel – nem tekinthető zaklatásnak.

[6] Mindezek alapján az alperesek nem bizonyították a sérelmezett közlések valóságát, így helyreigazítás közzétételére kötelezte az I. rendű alperest, melynek szövegét a PK. 15. számú állásfoglalás alapján a belátása szerint határozott meg.

[7] A perköltségről a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján határozott.

[8] Az ítélettel szemben az alperesek terjesztettek elő fellebbezést, melyben az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a kereset elutasítását kérték. A felülbírálati jogkört a Pp. 369. § (3) bekezdés c) pontjára alapították.

[9] Előadták, hogy az elsőfokú bíróság a tanúvallomást és az okirati bizonyítékot nem megfelelően értékelte, azokból téves jogi következtetést vont le. A tanú kellő indokát adta annak, hogy a munkájából kifolyólag vette fel a felperessel a kapcsolatot. Az üzenetváltásból pedig megállapítható, hogy a tanú egyetlen alkalommal sem kezdeményezte a beszélgetést, míg a felperes napi szinten több üzenetet küldött részére, azok tartalmát tekintve egyértelműen magánjellegű célból. A tanú ... napjáig ún. szmájlival, vagy rövid, egy-két szavas válaszokkal reagált. Ezek alapján megállapítható, hogy a felperes kommunikációja teljes mértékben egyoldalúnak tekinthető, az egyáltalán nem volt kölcsönös a két fél között. Hangsúlyozták, hogy a tanú elmondása alapján a közös munkahelyükön több alkalommal is találkoztak és ott is magánjellegű találkozóra hívta a felperes a tanút.

[10] Azt helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a ...-a után küldött üzenetek kéretlenek voltak, azonban helytelenül vonta le azt a következtetést, hogy az előzményekre tekintettel ez nem tekinthető zaklató jellegűnek. Az üzenetek és a személyes találkozások során a felperes részéről tett kijelentések, illetve a tanú megérintése a tanú mindennapi életvitelébe önkényesen beavatkozó jellegű magatartásnak tekinthetők, ezenkívül azok rendszeressége, tartóssága igazolt, amelyet a tanú egyértelműen zaklatásként élt meg. Azzal, hogy a tanú ...-a után már nem válaszolt a felperes üzeneteire, egyértelműen kifejezésre juttatta a felperes számára, hogy nem kíván vele kommunikálni.

[11] Hangsúlyozták, hogy a felperes tevékenységét zaklatónak jellemezni értéktétel, azaz véleményalkotás. A „hetek óta” és a „kétszer is rajtaütött” kijelentések pedig a helyreigazítást kérő személyének megítélése szempontjából olyan pontatlanságok, lényegtelen tévedések, melyek nem adnak alapot a helyreigazításra.

[12] A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte.

[13] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helyesen értékelte és minősítette a sérelmezett közléseket. Az írás szexuális jellegű zaklatás elkövetőjeként láttatja, amely nem igaz, így helyreigazításnak van helye. A „hetek óta” és a „kétszer is rajtaütött” közlések nem tekinthetők pontatlanságnak, ezek a valótlán magatartások képezték a cikk megírásának lényegét.

[14] Álláspontja szerint a tanú szavahihetősége megdőlt, a rendelkezésre álló bizonyítékok cáfolják az általa elmondottakat. Nincs annak nyoma, hogy a tanú jelzett volna felé olyat, hogy hagyja abba az üzengetést. Az üzenetváltásban a tanú nem szakmai ügyben kereste meg, a kapcsolatot ráadásul ő vette fel, és elfogadta a meghívását is.

[15] Az alperesek fellebbezése nem megalapozott.

[16] A Fővárosi Ítéltábla a Pp. 380. §-ában megjelölt, az elsőfokú ítélet kötelező hatályon kívül helyezésére okot adó körülményt nem észlelt, ilyen körülményre egyébként a fellebbező alperesek sem hivatkoztak. A másodfokú bíróság ezért a Pp. 383. § (1) bekezdésének megfelelően az ügy érdemében határozott és az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján – pontosításokkal – helybenhagyta. A másodfokú bíróság Pp. 370. § (1) bekezdése értelmében a felülbírálati jogkörét a fellebbezési kérelem és az ellenkérelem korlátai között gyakorolta.

[17] A jogvitában alkalmazandó jogszabályi rendelkezéseket az elsőfokú bíróság részletesen ismertette, így azokra a másodfokú bíróság csupán visszautal.

[18] A sérelmezett közléseket tartalmazó írásnak a PK. 12. számú állásfoglalás szerinti értelmezése alapján az állapítható meg, hogy a cikk közlései alapján a felperes hosszabb ideje zaklatja a tanút, melynek célja egyértelműen szexuális indíttatású. Ezt az értelmezést eredményezik az írás azon fordulatai, amely szerint tanú a „...szexuális kalandra semmiféle érdeklődést nem mutat..”, a felperes „...méhkartár körül döngicsélő hereként levakarhatatlanul várakozott..”, „...felperes neve nem tud uralkodni vágyain ”, „, leállítani a dúvadként nyomuló felperes neve”.

[19] Mindezek alapján helytállóan vizsgálta az elsőfokú bíróság, hogy a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján valósak-e a felperes által sérelmezett közlések, illetve azok rendelkeznek-e kellő ténybeli alappal. Szintén helytállóan értékelte e körben az elsőfokú bíróság a becsatolt üzenetváltás alapján azt, hogy az online beszélgetés kezdeményezője a tanú volt, valamint azt is, hogy több napon keresztül válaszolt a felperestől kapott üzenetekre. A felperes személyes találkozó iránti kérését nem utasította vissza, sőt erre vonatkozóan inkább pozitív válaszokat adott: a „lehet”, „a mai nap már biztos nem, de a hát második fele szoba jöhet” ún. szmájli jellel, „kakaó, igen jöhet”, ezt követően szmájli jellel, „süti, ami diétás” szintén szmájli jellel. Ezen válaszok alapján az állapítható meg, hogy a tanú nem

tiltakozott a felperes magánjellegű közeledése ellen, hanem éppen ellenkezőleg, bátorította is őt a válaszaik jellegével, tartalmával.

[20] ...-ét követően a tanú már nem reagált a felperes üzeneteire, így ezen időszakot az elsőfokú bíróság helytállóan értékelte akként, hogy innentől kezdve a felperes üzenetei kényszerűek voltak. A másodfokú bíróság rámutat, hogy passzivitással, akár hallgatással is ki lehet fejezni egy kapcsolattartás lezárását, annak a továbbiakban való nem kívánását, azonban miután a felperes mindössze ...-ig, azaz csupán néhány napon át küldött további üzeneteket a tanú részére, ezen időszak egyoldalú levelezését sem lehet a szó köznapit értelmében zaklatásnak tekinteni.

[21] A vásárlás során való megérintés tényét helytállóan értékelte az elsőfokú bíróság, e körben a Fővárosi Ítéltábla csupán az indokolásban írtakra utal vissza.

[22] A másodfokú bíróság rámutat, hogy a fentiek következtében a felperes üzeneteit, magatartását a szó köznapit értelmében véve, okszerűen zaklatásnak minősíteni nem lehet. Az alperesi írás szerinti szexuális jellegű zaklatásként való ábrázolás, leírás pedig egyértelműen valótlantények híresztelésének minősül.

[23] A felperes, valamint a tanú közös munkahelyén kifejtett állítólagos felperesi magatartással kapcsolatban kizárólag az érintett tanú tett nyilatkozatot, vallomása részben ellentétben áll a csatolt üzenetek tartalmával, jellegével. Ezt meghaladóan az alperesek további bizonyítékot, bizonyítási indítványt nem terjesztettek elő a közlések valóságtartalmának alátámasztására. Mindezek alapján megalapozottan igényelt helyreigazítást a felperes.

[24] Az elsőfokú bíróság ítéletének rendelkező része pontosításra szorult. Az elsőfokú ítélet rendelkező részében nem került rögzítésre, hogy mely alperes köteles közzétenni a helyreigazító közleményt. Helyreigazításra az I. rendű alperes köteles a Pp. 495. § (1) bekezdése alapján, ahogyan azt az elsőfokú bíróság ítéletének indokolása már tartalmazza is.

[25] A helyreigazítással érintett írás címét érintően is pontosítani volt szükséges az elsőfokú ítéletet, ugyanis – bár a felperes családi neve helyesen „...”-vel végződik – a sérelmezett közlések tartalmazó írás címében a felperes családnéve „...”-végződéssel került feltüntetésre. Az ítéletben a helyreigazítással érintett cikk címére történik az utalás, így a határozat rendelkező részének is követnie kell a cikk címében található elírást. A másodfokú bíróság megjegyzi, hogy a valótlantények körében már indokolt, hogy a felperes családi neve helyesen kerüljön feltüntetésre.

[26] Az alperesek fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a másodfokú bíróság a II. rendű alperest kötelezte a Pp. 499. § (1) bekezdése folytán a perköltség megfizetésére, melynek mértékét a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (3) és (5) bekezdése, valamint a 4/A. §-a alapján állapította meg.

[27] A II. rendű alperes köteles viselni a személyek polgári jogi védelmével kapcsolatos perekben érvényesülő tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt, az Itv. 39. § (3) bekezdés c) pontja és 46. § (1) bekezdése alapján számított 48.000 forint összegű fellebbezési eljárási illetéket a 30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. §-ában foglaltak szerint.

Budapest, 2020. június 18.

Dr. Hercsik Zita s.k.
a tanács elnöke

Dr. Fintha-Nagy Péter László s.k.
előadó bíró

Dr. Virág Csaba s.k.
bíró